

Mečiarizmus

Mečiar je premiér vlády, dúfam, že zanedlho už nebude. Komunizmus už nevráti, to je po jeho chorobe jasné. Všetko to je napísané v treťom liste. Mečiar bojuje proti Kováčovi. Ako vojak revolverom, no Kováč ho prepichne šablou ako mravca. Bugár má meč, šablú a guľomet. Meč je spravodlivý aj nespravodlivý. Šabľa je spravodlivá. Guľomety a revolyvery sú nespravodlivé. Mečiar má revolver a Kováč zasa meč a šablú. Teraz, keď je Mečiar už zdravý, zas vymýšľa. No má to ťažšie. Rádio Twist sa politike veľmi venuje, no aj iné rádiá, ako je Slobodná Európa. Venuje sa politike aj slovenský prezident, Mišo Kováč nie je zas úplne dobrý, no zabraňuje Mečúňovi vrátiť komunizmus a iné sviniarske názory a výkony. Niektorí si hovoria: Ja by som Mečiara zavraždil!!! No Mečiara stačí odradiť od politiky, no odvolajú ho až o pár rokov. Na Slovensku je presne 6 000 000 obyvateľov, z čoho pol milióna sú cudzinci, napríklad Poliáci, Američania, Bulhari, Maďari, Česi, Ukrajinci a Slovinci. Ostatných 5 500 000 sú Slováci, z čoho 2 200 000 sú ľudia s revolverom a guľometom. 100 000 obyvateľov zas s mečom a ostatní 400 000 sú dobrí ľudia so šablami. Toto je odhad pomoci pri Mečúňovej chorobe. Weiss má šablú a meč. Podpredseda demokratickej ľavice Peter Weiss je veľký rozdiel od Mečiara, je dobrý, no najlepší zasa nie je. Mečiar ho zaujíma len trochu, no Weiss nechce vrátiť komunizmus, ani robiť to, čo Mečiar, ani nekritizuje ich.

Weiss – šabľa, meč

Mečiar – revolver

Kováč – meč, šabľa

Bugár – meč, šabľa, gulomet

6 000 000 obyvateľov má Slovensko, no každý z nich má problémy, jeden v platení, druhý v práci a tak ďalej. No problémy sú v politike. Mečiar má v politike veľké problémy. Chvíľu si na svojich nedal pozor a už sa to naňho spustilo. Za dva-tri roky Mečiar končí. Raz by komunisti aj tak skončili, aj keby sa mu obrovskou náhodou podarilo komunizmus vrátiť, to aj tak niekto zruší. Keď Mečiarovi napadne, kde je kľúč od komunistov, niekto ho bude furt kriviť a raz ho tak pokríví, že sa už nebude dať narovnať. Na dovolenke som bol a Kováča som stretol. Ten radšej ušiel, lebo sa mu nepáčilo, že keď ma uvidel, žralok hneď zdrhol. Nechápem prečo, lebo mu nehrozilo, že ho žralok zje! Mečiar je premiér, no o pár rokov už nebude, premiér ani politik. Mečiar raz dopadne ako komunisti. Nielen s Vladom je to tak, ale aj s inými politikmi, a takisto kritikmi, ktorí nemusia byť v politike a už dobrých kritizujú a podceňujú.

No keď sa už skončí všetko zlo a začne sa všetko dobro, nielen v politike, ale aj v mnohom inom, ako je náboženstvo, chránenie prírody, správanie a mnohé ďalšie?!?!?!?!?!?!?!?!?!?!?

Tento krátky úryvok nie sú zápisky šialenca, ale ukážka z *Malej knihy politikov a Mečiara*, ktorú v roku 1996 napísal môj vtedy osemročný manžel. Kým ja som vydávala časopis *Žena* s radami o sexe, môj budúci muž na druhej strane Karpatského oblúka tvoril publicistickú knihu. Nechýbali v nej, samozrejme, ani opisy života v detstve, spomienky na cesty do Chorvátska či žraloky, ktorými bol Mišo

fascinovaný. Zarážajúca je však pre dieťa netypická posadnutosť bývalým slovenským premiérom.

Kniha, vydaná v náklade jeden kus, kolovala v rodine a zabávala dospelých, ktorí sa pri večernom posedení rehovali, keď čítali úvahy malého politológa. Aj ja som sa smiala, keď sa mi kniha dostala prvýkrát do rúk. Zaujal ma ten detský zápal pre politiku. Môj manžel sa ako malý chlapec nezaoberal nepodstatnými vecami, ale hlboko analyzoval vtedajšiu politickú scénu a rýchlo si vytváral – najmä vďaka opozičnému rádiu Twist – konkrétne názory, ktoré sa líšili od vtedajších nálad na Slovensku. Aký múdry! Aký odhodlaný! Bola som naňho hrdá.

Moja hrdosť však vyprchala hneď po tom, ako sme zašli do kina na film mladej režisérky, našej rovesníčky Terezy Nvotovej, v ktorom použila aj archívne zábery zo svojho detstva. Ako dcéra režiséra Juraja Nvotu mala od malička prístup ku kamere. V tom istom čase, keď sme na druhej strane Karpatského oblúka so sesternicou nahrávali našu rozhlasovú reláciu Splachovač, malá Terezka so svojou kamarátkou nakrúcali v Bratislave video o Mečiarovi so sídliskovým prašiakom v pozadí.

Čierno-biely obraz. Dieťa oblečené v saku, kravate a klobúku. Na tvári špicatý klaunský klobúk ako zobák dravého vtáka. V rukách obruč hula-hop. To je Vladimír Mečiar, premiér Slovenskej republiky. Rozoznie sa detský hlas.

„Dobrý deň, vítame vás na dnešnej šou Na prašiaku,“ hovorí usmiata Tereza. „Bude to druhá časť rozhovoru so slávnymi osobnosťami, ako je... Ale, ja vám už nebudem viac prezrádzať. Viete, tá slávna osobnosť sa práve volí...“

Strih.

Do záberu vstupuje dieťa v saku. Tvár si zakrýva novinami.

„No, to je teda...“ mrmle. Sako mu tesne obopína vypchaté brušisko.

„To je úplná hlúposť, tá Markíza skresľuje.“

V zábere sa objaví Tereza.

„Dobrý deň, pán Mečiar, je tu televízia Markíza.“

Mečiar odhodí noviny. „To je prepad!“ Strhne sa a uteká pred kamerou.

Mladá novinárka uteká za ním.

„Mám na vás niekoľko otázok. Pán Mečiar, aspoň jednu otázku. Čo si myslíte o voľbách?“

„Myslím si, že určite vyhrám, že som génus!“ kričí Mečiar. „Spravím za dva dni novú ústavu.“

„Ďalšia otázka...“

Mečiar utečie bránou.

„No, rozhovor sa nám nejako nevydaril,“ konštatuje autorka šou.

Píše sa rok 1998, Mečiarova autoritatívna vláda sa chýli ku koncu. Scéna, ktorú si vymyslela a nakrútila mladá Nvotová, nie je vycucaná z prsta, podobné situácie vidí dievča často v televízii. Mečiar je buran, ktorému niekedy chýba slušnosť, najmä v strete s médiami.

Prestrih do súčasnosti.

Režisérka za volantom.

„Keď som mala desať, najčastejšie som sa s kamoškou hrala na Winnetoua, E. T. mimozemšťana a Mečiara. Vtedy mi veľmi nedochádzalo, že je skutočný, bol vždy všade okolo. V telke, na plagátoch, v debatách rodičov, v našich hlavách.“

Za kariéru vďačil náhode. O jeho vstupe do politiky vo formujúcej sa porevolučnej krajine rozhodol Alexander Dubček, ktorý veril, že mladý socialista Mečiar je vhodným

kandidátom do novej vlády. Vraj si vážil jeho letákovú činnosť počas vpádu vojsk Varšavskej zmluvy do Československa, na ktorú doplatil vylúčením zo SZM. Už v tom čase sa československá tajná služba zaujímalá o Mečiara, ktorý sa vzbúril proti okupantom, hoci dnes sa otvorene hovorí, že budúci premiér sa onedlho stal agentom ŠtB a – čo je najzaujímavejšie – roky donášal na Dubčeka.

Mohol si to dovoliť, pretože veľmi dobre poznal švagra politika, ktorý presadzoval socializmus s ľudskou tvárou. Niektorí tvrdia, že práve rodinné väzby ovplyvnili rozhodnutie prvého tajomníka, ktoré sa pre slovenské dejiny ukázalo ako veľmi nešťastné. Dubčekovi sa dnes pripisuje najväčšia vina, akoby on sám bol zodpovedný za rozklad Slovenskej republiky v období mečiarizmu. Podľa mnohých mojich priateľov – neprávom. Mnohí z nich sú presvedčení, že nebyť sovietskej intervencie, reformy by Československo priviedli k socializmu podľa škandinávskeho vzoru. Dubček veril v socializmus, to je nepochybné, a tak uveril aj mladému aktivistovi Mečiarovi, ktorý pracoval v Závodoch ťažkého strojárstva a zároveň externe študoval v Bratislave právo. Nikto nečakal, že z neho vyrastie trochu neohrabaný a zároveň autoritatívny líder. Vývoj jeho kariéry nič také nenaznačoval.

Po ukončení štúdia začal Mečiar v roku 1975 pracovať ako podnikový právnik v nemšovskej sklárni a pracoval tam až do nežnej revolúcie, počas ktorej sa sformovala Verejnosť proti násiliu (VPN), spoločensko-politické hnutie nemenej významné ako Solidarita v Poľsku, ktoré združovalo študentov, inteligenciu i robotníkov. Keď 17. novembra 1989 na pozadí medzinárodných udalostí vypukli v Prahe protesty a študenti začali krátko nato štrajkovať, v Bratislave sa zišla skupina asi päťsto intelektuálov. Stretli sa

v Umeleckej besede oproti Univerzite Komenského. Na rozdiel od komunistov oblečených do zle padnúcich sák mali na sebe džínsy a vyťahané svetre. S mladými, neformálne odetými alternatívami sa stotožňovala väčšina spoločnosti, ktorá žila rovnakým snom o slobode ako oni.

Rozpad systému predznamenáva šancu Slovenska získať vytúžené suverenity. Deň po vzniku českého Občianskeho fóra, čiže 20. novembra 1989, zakladajú umelci a intelektuáli na Malej scéne SND vlastné hnutie.

Po prijatí ustanovenia o definitívnom zrušení vedúcej úlohy komunistickej strany vzniká v Československu nový dočasný orgán: dvojkomorové Federálne zhromaždenie, ktoré má zastupovať záujmy oboch národov, a dva parlamenty (na Slovensku je to Slovenská národná rada). Federálne zhromaždenie si za svojho predsedu zvolí Alexandra Dubčeka, novým prezidentom krajiny sa stáva Václav Havel. Z názvu republiky sa vypúšťa slovo „socialistická“, Slovákom to však nestačí – požadujú zavedenie pomlčky. Republika má byť „česko-slovenská“ a nie „československá“. Pomlčková vojna ukazuje, že aj napriek Havlovým nádejam bol rozpad nevyhnutný. V konečnom dôsledku Česi používajú svoj názov a Slováci svoj. Tento stav trvá až do roku 1993, keď Česká a Slovenská Federatívna Republika oficiálne zanikne.

Prv než sa tak stane, občania republiky rozdelenej pomlčkou sa po prvý raz zúčastnia na slobodných voľbách, ktoré sa konajú začiatkom júna 1990. Volia sa súčasne zástupcovia do Snemovne ľudu a Snemovne národov Federálneho zhromaždenia, ako aj poslanci do parlamentov oboch republík – Českej národnej rady a Slovenskej národnej rady. Hnutie VPN si uvedomuje, že tieto voľby sú pre Slovákov vhodnou príležitosťou, aby zdôraznili svoju nezávislosť od